

Arrest

nr. 296 220 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een studentenvisum aan verzoekster.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: De betrokkene heeft niet voldoende elementen aangebracht om de administratieve overheid te overtuigen dat het verblijf in België niet het voorwerp zal zijn van misbruik. Immers, bij het

nalezen van de ingevulde vragenlijst voorgelegd bij de visumaanvraag blijkt dat de gegeven antwoorden vage algemeenheden, onnauwkeurigheden en veralgemeningen bevatten die aantonen dat de betrokkene zich niet afdoende en op een ernstige manier geïnformeerd heeft betreffende de voorziene studies, hetgeen men tenminste kan verwachten van iemand die dure studies in Europa wil aanvatten en besloten heeft zich te engageren in een ernstig studieproject. De motivering om de voorziene studies in België aan te vatten na het behalen van een secundair diploma in 2016 (7 jaar geleden) is niet overtuigend. Betrokkene heeft tot nu toe geen aanstalten gemaakt om verder te studeren, terwijl het naar eigen zeggen altijd haar droom is geweest om ondernemer te worden. De bewering dat de voorziene studies een voortzetting zijn van de middelbare studies is niet overtuigend, gezien de onderbreking van 7 jaar. De carrièremogelijkheden en persoonlijke perspectieven na het behalen van het diploma zijn zeer veralgemeend en summier verwoord. Het geheel van de antwoorden toont aan dat de motivering van de aanvraag en het doel van het verblijf ernstig in vraag worden gesteld. Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 61/1/3 §2, 5° van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste en enige middel de schending aan van artikel 58 en artikel 61/1/3, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, van de Wet van 11 juli 2021 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 wat betreft de studenten, van de Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten, van het KB van 20 juli 2021 tot wijziging van het KB van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht het middel toe als volgt:

“Art. 58 van de Wet van 15.12.1980 is de omzetting van richtlijn 2004/114/EU, ingetrokken en vervangen door Richtlijn 2016/801 van het EP en de Raad van 11.05.2016. Dit artikel verankert een recht dat de mogelijkheid biedt om hogere studies of een voorbereidend jaar op die hogere studies te komen volgen, onder volgende cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanvrager mag niet uitgesloten zijn door zijn persoonlijk gedrag (seining, risico voor de internationale betrekkingen, gevaar voor OO, ...)
- 2) Hij/zij legt volgende documenten voor:

- Een (pre) inschrijvingsattest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig art. 59 van de Verblijfswet
- Het bewijs dat hij/zij voldoende middelen van bestaan bezit
- Een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij/zij niet aangetast is door een ziekte opgesomd in de bijlage van deze wet
- Een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij/zij ouder is dan 21 jaar

Wanneer aan de cumulatieve voorwaarden van art. 58 Vreemdelingenwet is voldaan, heeft de aanvrager het recht op het visum en moet DVZ het visum afleveren. DVZ moet wel controleren of het de werkelijke bedoeling is van de student om in België te komen studeren.

Art. 61/1/3 stelt :

§ 1. De minister of zijn gemachtigde weigert een aanvraag, ingediend overeenkomstig artikel 60, indien:

- 1° er niet is voldaan aan de in artikel 60 gestelde voorwaarden;
- 2° de onderdaan van een derde land geacht wordt een bedreiging te vormen voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid;
- 3° de onderdaan van een derde land valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag, ingediend overeenkomstig artikel 60, weigeren in de volgende gevallen:

1° de instelling voor hoger onderwijs waar de onderdaan van een derde land is ingeschreven heeft niet voldaan aan haar wettelijke verplichtingen met betrekking tot sociale zekerheid, belastingen, rechten van werknemers of de arbeidsomstandigheden;

2° de instelling voor hoger onderwijs waar de onderdaan van een derde land is ingeschreven, is bestraft wegens zwartwerk of illegale arbeid;

3° de instelling voor hoger onderwijs waar de onderdaan van een derde land is ingeschreven is opgericht of opereert met als voornaamste doel onderdanen van een derde land toegang te verschaffen tot het Rijk;

4° de instelling voor hoger onderwijs waar de onderdaan van een derde land is ingeschreven maakt het voorwerp uit of heeft het voorwerp uitgemaakt van een vereffening of faillissement of er vindt geen economische activiteit plaats;

5° er is bewijs of er zijn ernstige en objectieve redenen om vast te stellen dat het verblijf andere doeleinden zou dienen dan de studies.

In casu diende verwerende partij na te gaan of het daadwerkelijk de bedoeling van verzoekster is om naar België te komen om er te studeren.

Echter kan deze controle niet worden beschouwd als een bijkomende voorwaarde toegevoegd aan art. 58 van de Verblijfswet, maar moet zij worden begrepen als een bestanddeel van het verzoek zelf, aangezien zij de verwerende partij in staat stelt na te gaan of de aanvrager daadwerkelijk de bedoeling heeft om in België te studeren (zie RvV van 21 maart 2017 (nr. 184.115) en RvV van 21 oktober 2014 (nr. 131.748)).

Als zodanig mag de administratie enkel overgaan tot “de controle van de oprechtheid van het studieproject”.

Richtlijn 2016/801 kent aan de lidstaten het recht toe om het recht op verblijf met het oog op studies te weigeren als zij over bewijzen beschikt of ernstige en objectieve redenen om aan te tonen dat de derdelander om andere redenen zou verblijven dan deze waarvoor hij zijn toelating vraagt.

Het moet gaan over voldoende bewijzen of ernstige en objectieve redenen.

In casu verwoordt verwerende partij haar beslissing als volgt:

De betrokkene heeft niet voldoende elementen aangebracht om de administratieve overheid te overtuigen dat het verblijf in België niet het voorwerp zal zijn van misbruik. Immers, het nalezen van de ingevulde vragenlijst voorgelegd bij de visumaanvraag blijkt dat de gegeven antwoorden vage algemeenheden, onnauwkeurigheden en veralgemeningen bevatten die aantonen dat de betrokkene zich niet afdoende en opeen ernstige manier geïnformeerd heeft betreffende de voorziene studies, hetgeen men ten minste kan verwachten van iemand die dure studies in Europa wil aanvatten en besloten heeft zich te engageren in een ernstig studieproject. De motivering om de voorziene studies in België aan te vatten na het behalen van een secundair diploma in 2016 (7 jaar geleden) is niet overtuigend. Betrokkene heeft tot nu toe geen aanstalten gemaakt om verder te studeren, terwijl het naar eigen zeggen altijd haar droom is geweest om ondernemer te worden. De bewering dat de voorziene studies een voortzetting zijn van de middelbare studies is niet overtuigend, gezien de onderbreking van 7 jaar. De carrièremogelijkheden en persoonlijke perspectieven na het behalen van het diploma zijn zeer veralgemeend en summier verwoord.

Verzoekster dient vast te stellen dat verwerende partij haar wettelijke verplichting tot het afdoende motiveren van de weigeringsbeslissing niet nakomt.

Verwerende partij haalt voor de weigering aan dat de visumaanvraag van verzoekster vage algemeenheden bevat en verwijt verzoekster pas in 2023, 7 jaar na het behalen van haar middelbaar diploma, een aanvraag in te dienen.

Men kan in casu niet van voldoende bewijzen noch van ernstige en objectieve redenen spreken teneinde de visumaanvraag te weigeren.

Uw Raad heeft in het verleden beslist dat de motiveringsplicht van verwerende partij in dit verband inhoudt dat “de redenering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig moet worden vermeld, zodat de betrokkenen de rechtvaardiging voor de genomen maatregel kunnen kennen (RvV van 21 oktober 2014 (nr. 131.748)).

Bij de aanvraag heeft verzoekster een motivatieletter gevoegd (stuk 16 bundel verzoekster), waarin haar intenties om de studies Business Management in België aan te vatten duidelijk zijn verwoord.

Verzoekster toont sinds jonge leeftijd interesse in Business Management en wenst deze studies aan te vatten gelet op de carrière mogelijkheden in die branche. Zij wenst in België te studeren gezien zij hier Nederlands en Frans kan leren. Vooral de Franse taal kan zij later gebruiken tijdens haar tewerkstelling in Kameroen. In haar motivatiebrief verwoordt zij duidelijk dat zij de bedoeling heeft om terug te keren naar Kameroen na het afronden van haar studies. Verwerende partij kan zich onmogelijk uitspreken over de toekomstige intenties van verzoekster.

Daarenboven mag het schoolverleden van verzoekster niet in aanmerking worden genomen om de werkelijkheid van haar toekomstig studieproject te beoordelen. Verwerende partij is zeer goed op de hoogte van de situatie in Kameroen maar rept er met geen woord over in haar beslissing dd. 30.06.2023.

Verzoekster is Engelstalig en diende haar geboorteplaats te ontvluchten kort na het aanvatten van haar universitaire studies aan de Cameroon Christian University in Bali. Tot op heden is deze universiteit gesloten. Verzoekster kan dan ook geen bewijs verkrijgen dat zij kort aan deze universiteit studeerde.

Verzoekster kon niet studeren aan een Franstalige Universiteit gezien ze de Franse taal niet/onvoldoende machtig is. Noodgedwongen diende zij te gaan werken.

Het weze herhaald dat de beslissing van DVZ onvoldoende is gemotiveerd teneinde tot de conclusie te komen dat er in hoofde van verzoekster sprake zou zijn van fraude.

Verzoekster is een jonge vrouw van 24 jaar die verder wenst te studeren en een Bachelordiploma wens te behalen. Zij wenst haar kansen in haar thuisland om een interessante job te verkrijgen te verhogen.

Verzoekster kan in België Frans leren, wat haar kansen op de arbeidsmarkt in Kameroen aanzienlijk verhoogt.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag alle nodige documenten gevoegd. Verzoekster werd geaccepteerd voor de Bachelor of Business Management aan de ODISEE HOGESCHOOL. Verzoekster heeft een huurovereenkomst getekend met XIOR STUDENT HOUSING voor de duur van één jaar (19.09.2023 tot 14.09.2024). Er werd een waarborg van 1216,- EURO betaald. De vader van verzoekster heeft een borg van 9692,74 EURO gestort op de geblokkeerde rekening van de ODISEE HOGESCHOOL. Alle andere formaliteiten werden in orde gebracht. Er is geen enkele reden voor verwerende partij om te twijfelen aan het studiemotief van verzoekster.

Verwerende partij heeft met haar beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de situatie in Kameroen.

Daarenboven is verzoekster amper 24 jaar, een leeftijd waarop zij nog perfect hogere studies kan aanvatten. Verzoekster is ongehuwd en heeft geen kinderen. Het is altijd de droom geweest van verzoekster om verder te studeren en een carrière uit te bouwen doch de burgeroorlog in Kameroen heeft een stok in de wielen gestoken.

Daarenboven werd in casu ook het redelijkheidsbeginsel geschonden. Het redelijkheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur. Dit betekent dat als de overheid een beslissing neemt dit in alle redelijkheid moet gebeuren. Alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn moeten tegen elkaar zijn afgewogen. Het is geheel onredelijk om een jonge vrouw die ambitieus is en bekwaam is om hogere studies aan te vatten een studentenvisum te weigeren enkel op basis van vermoedens en subjectieve redenen. Daarenboven is het onredelijk om in casu geen rekening te houden met de situatie in Kameroen.

In casu is er sprake van een MTHEN. Verzoekster kan door de bestreden beslissing haar studies niet (tijdig) aanvatten in België en verliest hierdoor een schooljaar.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoekster houdt zich het recht voor om haar standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.”

Verzoekster verwijst naar artikel 58 van de Vreemdelingenwet en stelt dat indien aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet is voldaan, de aanvrager het recht heeft op een studentenvisum en de gemachtigde dit visum moet afleveren. Ze erkent evenwel dat de gemachtigde moet controleren of het de werkelijke bedoeling is van de student om in België te komen studeren. Verzoekster citeert artikel 61/1/3, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet en erkent dat de gemachtigde dient na te gaan of het daadwerkelijk de bedoeling is om naar België te komen om er te studeren. Verzoekster stelt, met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad, dat deze controle niet kan worden beschouwd als een bijkomende voorwaarde die wordt toegevoegd aan artikel 58 van de Vreemdelingenwet, maar als een bestanddeel van de aanvraag zelf aangezien het de gemachtigde in staat stelt na te gaan of de aanvrager daadwerkelijk de bedoeling heeft om in België te studeren. Het moet evenwel gaan om voldoende bewijzen of ernstige en objectieve redenen.

Verzoekster voert aan dat de motieven van de gemachtigde niet afdoende zijn. Ze verwijst daarbij naar haar motivatiebrief waarin haar intenties om de studies Business Management in België aan te vatten, duidelijk zijn verwoord. Verzoekster legt uit dat zij sinds jonge leeftijd interesse betoont in business management en de studies wenst aan te vatten voor haar carrièremogelijkheden. In België kan zij Nederlands en Frans studeren en die Franse taal kan ze later gebruiken tijdens haar tewerkstelling in Kameroen. Ze heeft duidelijk de bedoeling terug te keren naar Kameroen eens haar studies zijn afgerond. Volgens verzoekster mag haar schoolverleden niet in aanmerking genomen worden om de werkelijkheid van haar toekomstig studieproject te beoordelen. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde zeer goed op de hoogte is van de situatie in Kameroen, maar wordt hierover met geen woord gerept. Ze licht toe dat ze Engelstalig is en kort na het aanvatten van haar universitaire studies aan de Cameroon Christian University haar geboorteplaats moest ontvluchten. Die universiteit is tot op heden gesloten en bijgevolg kan ze dan ook geen bewijs verkrijgen dat ze kort aan die universiteit heeft gestudeerd. Opnieuw stelt verzoekster dat de motivering niet afdoende is om tot fraude te besluiten. Ze stelt een ongehuwde jonge vrouw van 24 jaar te zijn die haar kansen om in haar thuisland een interessante job te verkrijgen wenst te verhogen, onder meer nu ze in België Frans kan leren wat haar kansen op de arbeidsmarkt in Kameroen aanzienlijk zal verhogen.

Verzoekster vervolgt dat zij bij haar aanvraag alle nodige documenten heeft gevoegd en geaccepteerd is aan de Odisee Hogeschool, een huurovereenkomst heeft getekend, een huurwaarborg heeft betaald en een borg van 9692.74 euro heeft gestort op een geblokkeerde rekening van de Odisee Hogeschool. Er is geen enkele reden om te twijfelen aan haar studiemotief.

Verzoekster geeft aan dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de situatie in Kameroen. Als jonge vrouw van 24 kan ze nog hogere studies aanvatten, ze is ongehuwd en heeft geen kinderen. Verzoekster bevestigt dat het wel degelijk steeds haar droom is geweest om verder te studeren en carrière uit te bouwen, maar dat de burgeroorlog in Kameroen een stok in de wielen heeft gestoken.

Tot slot acht verzoekster eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden aangezien het kennelijk onredelijk is een jonge vrouw met ambitie en die bekwaam is om hogere studies aan te vatten een studentenvisum te weigeren louter op basis van vermoedens en subjectieve redenen. Ze voert eveneens aan dat het onredelijk is om geen rekening te houden met de situatie in Kameroen.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat een middel eruit moet bestaan op precieze wijze aan te geven welke regelgeving of rechtsbeginselen worden geschonden en op welke wijze de bestreden beslissing die regelgeving of rechtsbeginselen schendt. Waar verzoekster in het algemeen aanvoert dat “de” wet van 11 juli 2021 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 wat betreft de studenten, “de” Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten en “het” KB van 20 juli 2021 tot wijziging van het KB van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden,

geschonden zijn, zonder precies toe te lichten over welke bepalingen het gaat en hoe de bestreden beslissing die bepalingen schendt, moet de Raad dit onderdeel van het middel onontvankelijk verklaren.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in het middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt hierin aangegeven dat verzoekster het visum wordt geweigerd op grond van artikel 61/1/3, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet omdat zij onvoldoende elementen heeft aangebracht om de gemachtigde ervan te overtuigen dat haar verblijf in België niet het voorwerp zal zijn van misbruik. Vervolgens geeft de gemachtigde concreet de specifieke elementen aan die hem tot dit besluit nopen en die verband houden met verzoeksters zaak:

- De vragenlijst die werd ingevuld bij de visumaanvraag bevat vage algemeenheden en onnauwkeurigheden.
- Er blijkt niet dat verzoekster zich op een ernstige manier heeft geïnformeerd over de voorziene studies.
- De motivering om studies in België aan te vatten zeven jaar nadat verzoekster in 2016 het laatste diploma heeft behaald, is niet overtuigend.
- De beoogde studies kunnen niet beschouwd worden als een voortzetting van de middelbare schoolstudies na een onderbreking van zeven jaar.
- De carrièremogelijkheden en perspectieven na het behalen van het diploma zijn zeer veralgemeend en summier verwoord.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

De inhoudelijke kritiek van verzoekster wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op de beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 61/1/3, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde een aanvraag voor een visum lang verblijf, met het oog op het volgen van studies (type D) kan weigeren in geval:

“er is bewijs of er zijn ernstige en objectieve redenen om vast te stellen dat het verblijf andere doeleinden zou dienen dan de studies”.

Deze bepaling moet samen gelezen worden met artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt: *“Elke beslissing tot weigering, beëindiging, intrekking of niet-vernieuwing van de machtiging tot verblijf houdt rekening met de specifieke omstandigheden van elk geval en eerbiedigt het evenredigheidsbeginsel.”*

Waar verzoekster verwijst naar haar motivatiebrief die bij de visumaanvraag werd voorgelegd, kan de Raad niet volgen dat hieruit alleen reeds kan blijken dat verzoekster afdoende intenties heeft om te studeren. Deze brief geeft immers ook geen verdere verduidelijking bij een pertinent motief van de bestreden beslissing hoe de beoogde studies kunnen beschouwd worden als een voortzetting van haar eerdere studies als er sprake is van een onderbreking van de lange periode van zeven jaar. Waar verzoekster aanstipt dat zij dankzij de beoogde studies in België de mogelijkheid zal hebben vooral ook Frans te leren, hetgeen zij later in Kameroen in het licht van haar tewerkstelling goed zal kunnen gebruiken, kan de Raad niet begrijpen waarom verzoekster in Kameroen niet ruim de gelegenheid zou hebben en reeds gehad heeft om Frans te leren. Verzoekster schetst immers zelf in het verzoekschrift dat er in Kameroen sprake is van een Engelstalige minderheid en een Franstalige meerderheid. De Raad acht het betoog dan ook in zekere zin tegenstrijdig dat verzoekster naar België komt om onder meer Frans te leren, terwijl ze stelt in Kameroen niet aan een Franstalige universiteit te kunnen studeren, gezien ze de Franse taal onvoldoende machtig is. Indien verzoekster werkelijk België uitkiest om onder meer Frans te leren en dankzij die taal haar kansen op de arbeidsmarkt aanzienlijk wil verhogen, had zij hiertoe in Kameroen reeds uitgebreid de gelegenheid. Bovendien en ten overvloede stelt de Raad vast dat op het “IELTS test report” van 1 september 2022 van de “British Council”, waarin de resultaten van verzoekster haar taalttest Engels worden weergegeven, onder “*first language*” “*French*” wordt vermeld, hetgeen lijkt te laten uitschijnen dat verzoekster haar eerste taal Frans zou zijn.

Verder blijkt inderdaad dat verzoekster een volledig dossier heeft voorgelegd met alle nodige documenten, maar dat het voorleggen van de acceptatie van de Odisee Hogeschool, de huurovereenkomst, de huurwaarborg en de waarborg voor het levensonderhoud op zich niet verhindert dat de gemachtigde alsnog kan nagaan of er ernstige en objectieve redenen zijn om vast te stellen dat het verblijf andere doeleinden zou dienen dan de studies. Hij kon zich daarvoor steunen op de wijze waarop verzoekster de vragenlijst heeft ingevuld.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de situatie in Kameroen voor de Engelstalige minderheid en de burgeroorlog aldaar, is dit correct. Er blijkt evenwel niet uit de stukken die voorlagen bij de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing dat verzoekster hier op enigerlei wijze naar had verwezen. Anders dan verzoekster aanhaalt, neemt de Raad niet aan dat de gemachtigde zeer goed op de hoogte is van de situatie in Kameroen, en daarover spontaan had moeten motiveren. Uit de vragenlijst blijkt dat verzoekster enkel heeft gewezen op studies tot in 2016 en op een tewerkstelling tussen 2020 en 2022. Er is geen duiding wat verzoekster de jaren tussenin heeft gedaan en waarom. Ook in de motivatiebrief, die verzoekster heeft voorgelegd bij de visumaanvraag, wordt geen enkele duiding gegeven dat de hoogoplopende spanningen tussen de Engelstalige en Franstalige bevolking stokken in de wielen zouden gestoken hebben van haar droom om verder te studeren en een carrière uit te bouwen. Nu geen enkele aanwijzing hiervan werd voorgebracht, kan de gemachtigde geen onzorgvuldig handelen worden verweten.

Om dezelfde reden kan ook het feit dat geen rekening werd gehouden met de situatie in Kameroen niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster op de vraag of deze studies ook in Kameroen bestaan, bevestigend heeft geantwoord en heeft verduidelijkt dat universiteiten zoals de “university of Bamenda” en de “university of Buea” dezelfde opleiding voorzien maar hun curriculum niet zo gedetailleerd is als ze zou willen teneinde haar carrière doelen te bereiken. Op geen enkele wijze heeft verzoekster toegelicht, zoals zij thans in het verzoekschrift doet, dat zij op een bepaald ogenblik universitaire studies zou begonnen zijn aan de Cameroon Christian University maar dat zij die moest stopzetten omdat ze haar geboorteplaats moest ontvluchten.

Waar verzoekster nog stelt dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door haar visum te weigeren enkel op basis van vermoedens en subjectieve redenen, kan de Raad niet volgen. Anders dan verzoekster aanvoert, volgt de Raad niet dat het schoolverleden van verzoekster niet in aanmerking mag genomen worden om de werkelijkheid van haar toekomstig studieproject te beoordelen. Zoals supra aangehaald, kon de gemachtigde zich op redelijke wijze, gezien geen enkele toelichting voorlag, vragen stellen bij het feit dat verzoekster na zeven jaar beoogt de studies te hervatten en dit in België. De Raad acht de motieven niet kennelijk onredelijk waar de gemachtigde stelt dat de bewering dat de voorziene

studies een voortzetting zijn van de middelbare studies niet overtuigend is gezien de onderbreking van zeven jaar. Eveneens kan inderdaad vastgesteld worden in de vragenlijst, die zich in het administratief dossier bevindt, dat bepaalde antwoorden onnauwkeurig zijn. Zo kon verzoekster enkel "ja" antwoorden op de vraag of het gekozen studieprogramma complementair is met haar eerdere studies of een specialisatie daaraan toevoegen, doch heeft zij daarbij niet de minste toelichting gegeven terwijl hiervoor duidelijk plaats is voorzien. Verder is het evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde, gezien de informatie die bij hem voorlag, om te motiveren dat verzoekster verklaarde dat het altijd haar droom is geweest om ondernemer te worden, maar dat zij sedert 2016 geen aanstalten meer heeft gemaakt om verder te studeren.

Een schending van de artikelen 58 en 61/1/3, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES